

Styling: Domán Melinda • Haj: Fülöp Zsófi • Smink: Somogyvári Dóra • Ruhák: Színes blúz: DAGMINELL - 1051 Budapest, Szent István tér 2., Fehér blúz és nadrág: SPRINGFIELD

SZÖVEG –
KŐLNEI LÍVIA

KÉPEK –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

» VÉGRE EGÉSZEN BOGGIE LEHETEK! »

Boggie, vagyis *Csemer Boglárka* sokunk kedves énekesnője. Már akkor megszerettük, amikor a „Parfüm” című dal meglepő klipjében az arcát átalakította egy képszerkesztő program. Később az Eurovíziós Dalfesztivál sokmillió közönségének énekelt a háborúk hiábavalóságáról. Karakteres egyénisége nem engedi, hogy kategóriákba erőltessük a zenéjét, elég, ha csak átadjuk magunkat a Boggie-varázsnak.

Egy kis kávézóban találkoztunk. Keze ügyébe készítette telefonját, mert a kislánya, Lenke nyugősen aludt el – hátha szükség lesz arra, hogy hazaugorjon hozzá. De teljesen megbízik a nagymamában, férje édesanyjában, aki most vigyáz rá – tette hozzá. Örömmel és elismeréssel lapozott bele a Képmás két, legutóbbi számába. Néhány perc beszélgetés után nagyon-nagyon kék szemeből már teljes figyelme sugárzott felém.

♦ – Családi indítást kaptál a színpadi énekléshez?

– Egyszerű, csepeli munkáscsaládból származom, és a szüleim szerencsére soha nem féltettek az énekesi pályától. Számukra ez egy ismeretlen, csillogó-villogó világ volt, büszkeséggel töltötte el őket, hogy a kislányuk ebben részt vehet, ezért mindig támogattak. Kiskorom óta szerettem énekelni, szerepelni, és az iskoláimban mindig volt egy-egy tanár, aki meg is erősítette, hogy ebbe az irányba érdemes haladnom. Kötelességtudó és céltudatos gyerek voltam, én választottam ki, hol akarok tanulni, a szüleim pedig elfogadták. Sok zenész kollégám otthonról csak ellenzést kapott, mivel az ő szüleik tudták, hogy ez egy bizonytalan megélhetést adó pálya – ezért hozzájuk képest nagy az érzelmi előnyöm. Apukám szinte minden koncertemre eljött, és kezdetben elégedetlen volt azzal, hogy csak kis bárókban, kávézóban énekelek, izgatottan várta a nagy „berobbanást”. Sajnos ő éppen az előtt halt meg, hogy az igazán nagy sikereimet megérhette volna. Ott lehetett viszont még 2011 októberében a Jazzy Dalverseny grandiózus díjátadóján, a Művészetek Palotájában, ahol „Japánkert” című dalom szakmai különdíjat kapott. Ott megnyugodott, elengedte az aggodalmait, mert látta, hogy a szakma elismer. Utána egy hónappal távozott közülünk. Sajnálom, hogy kimaradt abból a hihetetlenül sok jó dologból, ami az utóbbi öt-hat évben történt velem. ➤

– **Elmeséled a Parfüm-sztorit?**

– Amióta megalapítottam a zenekarom, szerettem volna egy olyan produkciót, ami megállja a helyét külföldön is. Bennem gyerekkoromtól élt a vágy, hogy sok embernek énekelhessek, nemzetközi szinten is. Ennek jegyében választottam a Boggie művésznevet, és ezért is koncertezem olyan gyakran külföldön, ezért írom a dalaimat idegen nyelven is. Az első albumom egy modernkori mecénásnak köszönhető, aki rendszeresen járt a koncertjeimre, és egyszer csak felhívott: kifizetett nekünk száz óra stúdiót, hogy fölvehessük a lemez anyagát. Elképesztő ez a sztori, de az egész életemre jellemzőek a segítő emberek. Nélküle valószínűleg ma nem tartanék itt. Ehhez az első albumhoz készült a „Parfüm” című dal, aminek én írtam a dallamát és a francia szövegét. Sok helyen házaltam az elkészült albummal, végül a Tom-Tom Recordsnál Dorozsmai Péter szavazott bizalmat. Neki annyira megtetszett a „Parfüm” demója, hogy meg is támogatta egy szimfonikus kísérettel, utána persze klipet is szeretnénk volna hozzá forgatni. Nagyon sokat agyaltunk a rendezőkkel, hogy mivel rukkoljunk elő, körülbelül az ötödik ötlet volt a photoshopos, amelyik végül megvalósult. A projekt nagyságához viszonyítva jóformán fillérekért dolgozott a klip minden résztvevője. Az utómunkacapat tagjai három hónapon át egymást felváltva dolgoztak a megvalósításon, leginkább lelkesedésből. Nem voltak a barátaim, nem azért tették, hanem mert azt érezték, hogy ez egy kreatív dolog, egy igazi kihívás, amibe beleadhatják a tehetségüket. Miután elkészült a klip, sokáig nem volt nagy visszhangja. Izgatottan vártuk a visszajelzéseket, de lassan növekedett a megtekintések száma. A fordulatot az hozta, hogy a Gizmodo nevű nemzetközi sajtóóriás megosztotta a klipet a főoldalán. Ezután már gyakorlatilag a világ minden fontosabb sajtóorgánuma közzétette.

– **A „Parfüm” mondanivalója is nagyon fontos: légy természetes, légy önmagad, mert a szépségipar hamis, és tönkretesz, ha hiszel neki. Mítoszromboló videó, a szó legjobb értelmében.**

– Igen, pontosan erről szól ez a dal. A vizuális világa pedig olyan erős lett, hogy lerombolta a nyelvi korlátokat, és ezért tudott végigsöpörni az internetes világon. 2014 decemberében a világ egyik legnézettebb videója lett. Nem kellett érteni se magyarul, se franciául,

mégis átment az üzenete. Addig azt hittem, csak a mesében van olyan, hogy sok jó szándékú ember kreatív energiája találkozik, és meghozza a gyümölcsét. Ha jobban belegondolok, elég sok mesei elem van az életemben.

– **Miért nevezted be az Euróvíziós Dalfesztivál magyar előválogatójába, a Dalba?**

– A „Dal” című vetélkedő ma az egyetlen olyan műsor, amelyben egy előadó főműsoridőben saját számmal bemutatkozhat. Több dallal is jelentkeztünk az akkor készülő második nagylemezemről (All is one is all), és igazából még ma is hihetetlen számomra, hogy bekerültem a műsorba, és nyertem a „Wars for Nothing” című lassú, angol nyelvű, egy szál gitárkíséretes dallal. A közönségsvázatok több mint a felét ez a dal kapta... A szerkesztők utólag úgy magyarázták, hogy egy olyan „rejtőzködő” réteget érintett meg a dalom, akik amúgy nem szoktak ilyen műsorokban szavazni, ezért nem is lehetett őket „mérni”.

– **Mi az első szó, ami eszedbe jut arról, hogy „színpad”?**

– Emberek.

– **„Család?”**

– A kislányom és a férjem.

– **„Szerelem?”**

– Béke.

– **Szinte gyerekek lehettetek még, amikor összejöttetek.**

– A gimnázium első osztálya óta ismerem, és második óta jártunk együtt. 2014-ben házasodtunk össze. Mindkettőnknek megvan a saját világa és a szabadsága azon belül, hogy egymást támogatjuk. Egy hosszú kapcsolatban persze mindig vannak jó kihívások és nehezebb időszakok.

– **Hogyan jutott eszetekbe, hogy éppen Vietnamba menjetek nászútra?**

– Vietnam nagyon megfelelt nekünk: nem futottunk össze úton-útfélen turistákkal, ezért az egész ország az igazi arcát mutatta felénk; a közbiztonsága nagyon jó, és kedvesek az ott lakók: nem szállnak rád, nem belőled akarnak meggazdagodni, viszont nagyon szorgalmasak. Tisztelem a vietnamiakat. Csak az utóbbi évtizedekben élnek békében, de máris gazdasági „kis tigrisnek” számítanak az ázsiai országok között.

„JÁRATLAN ÚT AZ,
AMIN HALADOK,
ÉS MINDEN EGYES
SIKERRE
CSODAKÉNT
TEKINTEK.”

– Tartottál a gyerekvállalástól? A családod és a kollégák hogyan álltak ehhez? Sokan vélik úgy, hogy a művészi karriernek gátja a gyerek.

– Mindenki támogatott, még a zenésztársaim is, pedig tőlük tartottam a legjobban, hiszen, ha én terhes vagyok, az fél év leállást jelent a produkció számára. Úgy gondoltuk a férjemmel, hogy itt az idő családod alapítani. Én egyáltalán nem tartottam ettől, a szakmám nagyon rugalmas, megtehetem, hogy egésznap babázom, és csak este megyek el dolgozni. Logisztikai szonglörködés egy programokkal teli nap, de én ezt nagyon élvezem. Sokkal nehezebb az élete annak, aki reggel 8-ra jár, és csak estére ér haza.

– Nagyon kevesen értékelik ilyen praktikusán és pozitívan az előadóművészi pályát a család szempontjából! Nem mondták még neked, milyen idejétmúlt dolog, hogy összeházasodtál a férjeddal, és még férjednek is nevezed?

– El kellett telnie egy kis időnek, mire ráállt a szám. (Nevet.) Szerintem jelenkori társadalmi probléma, hogy sok ember fél elköteleződni, felelősséget vállalni. Sokan attól tartanak, hogy ha családjuk lesz, akkor véget ér az addigi életük. Pedig, ha tudnák, hogy milyen jó érzés családba tartozni! Én ezt az érzést mindenkinek kívánom. Lenkével kitágult a világ, és valahogy a dalszerzésre is több időt fordítok, amióta velünk van. Nagyon inspirál.

– Úgy tapasztalom, hogy a gyerek születése megerősítheti a férfi és nő kapcsolatát, de problémákat is okozhat. A gyerek sokszor akkora „szerelem” egy anya életében, hogy az apára már nem nagyon marad érzelmi energiája.

– A férjem modern apuka, részt vesz a babázásban, és nagyon kötődik Lenkéhez. A gyermekágyi időszakot hármásban töltöttük, és ő mindenben a segítségemre volt. Szerencsére sok időt tud velünk tölteni, mivel szabadúszó ő is. Teljesen megosztjuk a szülői teendőket egymás között, így kiegyensúlyozottak tudunk lenni mindketten, ezért is vagyok ennyire jól.

– A közösségi médiában ügyesen tartod a mértéket a személyes és a közérdekű megosztások között. Bepillantást engedsz az életedbe, de csak annyira, ami még nem magamutogatás, sem túlzott kitárulkozás.

– Jólesik, hogy ezt mondd. A lányunk egyszer fel fog nőni, lesz saját egyénisége és véleménye, személyiségi jogai. Csak olyan dolgokat oszthatok meg róla, amire

nem mondaná később, hogy nem kellett volna. Neked viszont megmutatom itt a telefonomon, hogy Lenke milyen aranyos baba!

Sötét hajú csöppség néz rám a telefonról. Ahogy Boggie a kezében tartja a képét, érezni, hogy ő a szeme fénye. A másik nagy vonzerő, az éneklés és a színpad viszont csak elcsitul a babázás idején, de ugyanúgy meghatározza az életét, mint az anyaság.

– Sokféle zenei képzésben vettél részt, de emellett franciatanári képesítést is szereztél. Mit jelent számodra a francia kultúra?

– Azért végeztem el az egri főiskolán a francia szakot, hogy legyen egy diplomám, egy biztos polgári foglalkozásom. Évekig franciatanítással kerestem a kenyeremet, és sokáig bébiszitterkedtem francia családoknál. Amikor egy évig Párizsban éltem, azzal szórakoztattam magamat minden este, hogy az internetről leszedtem francia dalokat. Kinyomtattam a szövegüket, és hallgattam, hogyan ejti ki a szavakat Edith Piaf, Jacques Brel... A „leszedés” azt jelenti a zenész szlengben, hogy hűen lemásolom hangról hangra az eredeti dallamot, kiejtést, vibrátót, ahogyan éppen Edith Piaf énekel. A sanzonok stílusa része lett az életemnek. Az idegen nyelvű énekléstől sokan tartanak amiatt, hogy majd kinevetik őket a rossz kiejtésük miatt. Egyáltalán nem így van. Nyilván mindenkinek van egy akcentusa, aki nem anyanyelvű, de az legtöbbször bájos az angolok és a franciák számára. Amikor franciául énekelek francia közönségnek, odavannak, hogy hol tanultam meg ilyen jól a nyelvüket. Egyébként nagyon izgalmasnak tartom a francia popzenét, kár, hogy hozzánk kevésbé jut el.

– Sok dicséretet kapsz már, de a szeretet mellett megjelenik a rosszakarat is. Hogyan birkózol meg ezzel?

– Sok negativitással találkoztam a Dal kapcsán. A „Wars for nothing” rengeteg tévénézőhöz eljutott, és nagyon megosztónak bizonyult: nem illeszkedett a trendekhez, és a tartalma megértéséhez is kellett egy bizonyos fokú lelki érzékenység. Voltak, akik nagyon szerették, mások azonban unalmasnak, kevésbé látványosnak találták, ami csak elveszi a győzelmi esélyt. Ezt akkoriban nehezen viseltem, és bántott. Be kellett látnom, hogy akármilyen jók a szándékaim, akármennyire is lelkiismeretes vagyok, nem tudok mindenkinek tetszeni, és nem is kell, mert nem mindenki rezonál ugyanarra. Ezt be kell látnom, el kell engednem.

– Interjúidban gyakran használod magadra az „outsider” fogalmat. Én inkább műfaji határokat feszegető művésznek neveznék. Úgy érzed, hogy egy kicsit kívülálló vagy?

– Persze. Járatlan út az, amin haladok, és minden egyes sikerre csodaként tekintek. Soha nem énekeltem olyan dalt, ami megfelelt volna a trendeknek, pedig ma az előadók többsége és a zenecsatornák is a tutira mennek: csináljunk olyan dalt, ami hasonlít a már beváltakhoz, ne egyénieskedjünk, ne újítsunk! Részben ez áll a retródivat mögött is. Hallgatom a rádiót, és nem ismerem föl, ki énekel, mert ömlenek a karakter nélküli zenék, és ez engem elszomorít. Nem tudom megérteni azokat, akik csak másokéhoz hasonló, „jól bevált” zenéket akarnak játszani.

– Második, 2014-es lemezed óta eltelt három év, és idén új albumon dolgozol.

– Ez lesz az első, teljesen szerzői lemezem: minden dalt és dalszöveget én írok, az angolok kivételével. Nem kapkodok, nem szorítanak a határidők,

júniusban felvesszük, augusztusban zajlanak majd a gyártási folyamatok, és 2017. szeptember 29-én lesz a lemezbemutató koncertem a MOM Kulturális Központban. Most értem el abba korba, amikor már sok mindent el tudok engedni, ami korábban fontosnak tűnt, de valójában nem vitt előre – így az „elengedés” mint számomra fontos életérzés is megjelenik a zenémben. Már nem görcsölök annyit, sokkal kevesebb bennem a megfelelés, és kevésbé tartok a megítéléstől is. Hosszú út vezetett idáig, de nagyon megérte. A tavalyi évem egyik legszebb szakmai felismerése pedig az volt, hogy mennyire jól tudunk egymásért, együtt dolgozni a zenekarommal. Ez rendkívül ritka, és én nagyon meg is becsülöm! Ez az album közös próbatermi hangszerelés eredménye, a dalok pedig a producerek keze alatt nyerik el végleges formájukat.

Az utóbbi években sokat fejlődtem a dalszerzésben, sokat képeztem magam. Határtalan öröm, hogy ezekben az új dalokban teljesen önmagam, vagyis egészen „Boggie-s” lehetek, és hogy ebben a hozzám közel álló emberek támogatnak és megerősítenek. ♦